

?El 8 de març i vaga general feminista (sobretot per a homes)

«No es tracta d'una vaga simbòlica només, tot i que també. La del 8 de març és una vaga reivindicativa per assenyalar i desmuntar els sectors i els espais de vida i de treball on les dones són menystingudes, subestimades, explotades, esclavitzades, agredides, assetjades, violades o assassinades» | «No val explicar que ja fem tot el possible per la igualtat amb les nostres companyes, o que condemnem les agressions de tot tipus contra les dones i aquestes no ens afecten perquè nosaltres no les protagonitzem»

Mural a València cridant a la vaga feminista | València Crida

Enguany, el 8 de març, a banda de celebrar-se el Dia Internacional de la Dona Treballadora, o el Dia de la Dona segons qui ho diu, i de fer-se totes les activitats reivindicatives que des del moviment de les dones es porten a terme en aquesta jornada des de fa anys, hi ha convocada una vaga general feminista a nivell internacional, i també, és clar, als Països Catalans. Una vaga que vol ser alhora, com a vaga laboral, una convocatòria adreçada a tota la classe treballadora (homes i dones) però de forma especial a tot el sector de cures (retribuïdes o no), que evidencii la seva invisibilitat i la manca de corresponsabilitat en els treballs centrals de la vida, assumides en l'absoluta majoria de les vegades només per dones; una vaga també de consum, per contribuir a posar la vida en el centre de l'existència; i estudiantil.

No es tracta d'una vaga simbòlica només, tot i que també. La del 8 de març és una vaga reivindicativa per assenyalar i desmuntar els sectors i els espais de vida i de treball on les dones són menystingudes, subestimades, explotades, esclavitzades, agredides, assetjades, violades o assassinades. Aquestes no són paraules qualssevol. Són algunes de les formes de dominació que els homes exercim damunt de les dones, a vegades conscientment i d'altres com a conseqüència d'aplicar la «normalitat» que mai no és més «normal» sinó producte de segles de patriarcat i, per tant, de violència.

I quan dic «els homes», dic «els homes». Perquè no podem tombar el cap i pensar que són els altres i no jo, que no és un tema que m'afecti perquè jo no ho faig, que ells sí però jo no... el patriarcat ens afecta a totes i tots i els privilegis que tenim com a homes en aquesta societat a qui hauria de fer entendre abans que a ningú que si som així és perquè gaudim d'ells és, precisament, a les persones que els tenim.

No val explicar que ja fem tot el possible per la igualtat amb les nostres companyes, o que condemnem les agressions de tot tipus contra les dones i aquestes no ens afecten perquè nosaltres no les protagonitzem. Si es donen, en bona part, és gràcies a l'ordenació social on vivim i aquesta és producte, també, de les nostres inaccions i de les nostres accions.

Inaccions, per exemple, quan analitzem dades de bretxes salarials més que evidents i, un cop sabudes i assimilades, les guardem com a constatació del «ho ja ho deia» i punt i final. O quan un - o una- masclista desbocat explica acudits «sobre dones» i callem sense posar en dubte qui els explica. O quan veiem relacions tòxiques a la vora basades en l'absoluta dominació masculina. O quan assumim com a «normals» moltes coses que ni ho són ni ho haurien de ser.

Accions, per exemple, quan neguem que moltes de les nostres accions no serien com són si la igualtat efectiva existís i no fóssim conseqüència clara d'unes formes de dominació que tot i que sabem que hi són no valorem en tota la seva profunditat. Accions quan justifiquem actituds i maneres de fer que defensem com a pròpies o «sempre ho he fet així» sense enfrontar-nos-hi i desmuntar-les fins a entendre que si són així és perquè són bases del patriarcat. Accions quan no donem molta més importància al treball de cures no retribuït que a l'esclavitud amb nòmina que suposa el treball assalariat.

Lluitar contra la «normalitat» del masclisme imperant, contra la normalització de maneres de ser i de fer que contribueixen -i de quina manera- a mantenir les opressions de gènere que porta associada qualsevol societat patriarcal, és una manera d'intentar alliberar-nos del paper que com a homes se'ns ha atribuït des de ben petits. I estripar i esborrar aquest paper crec que és l'única manera clara i efectiva de posicionar-nos en un món en què les dones sempre han assumit, des de l'obligació i el silenci massa sovint, les feines de cures i de casa endins, i que sempre han estat vistes per les mirades públiques com a menors d'edat sense capacitat per fer grans coses més enllà de perpetuar l'espècie.

És per això mateix que res del que es faci des del feminisme per desmuntar els privilegis que com a homes tenim, començant per la no igualació efectiva de drets laborals, tindrà conseqüències de canvi de model de fons si els homes no canviem i assumim la nostra posició en el món com a dominadors, part del problema i també, és clar, part de la solució si un cop assumides les formes de dominació ens afegim a la lluita de les companyes que des de fa anys i panys malden per desmuntar-la. I això vol dir estar disposats a canviar-ho tot o gairebé tot, perquè el món que vivim i de què gaudim ha estat en bona part configurat per la dominació dels homes damunt de les dones, almenys tant (tot i que jo penso que més) com ho ha estat per la lluita de classes o les diverses formes col·lectives de gestió dels fets nacionals.

Com a homes, podem entendre completament dues de les rebel·lies que proclamava Maria Mercè Marçal (la de classe i la nacional) en la seva *Divisa* però no hem nascut dones i de ben segur que entendre i compartir la tercera rebel·lia (la de gènere) ens resulta complicat com a mínim, més encara si no assumim que som nosaltres mateixos, els «homes», els dominadors a qui cal combatre. És per això que des de l'autocrítica i l'assumpció del que som i d'on venim, cal que lluitem contra nosaltres mateixos. Només així ens podem posar al costat de les nostres companyes en la lluita contra la nostra dominació. És així que podem deixar de ser «homes» tal com hem sigut fins ara, renunciant als privilegis que el patriarcat de què formem part ens ha venut com a «normalitat».

És per això que dijous 8 de març sortirem als carrers, perquè davant de les opressions contra les dones que veiem i sabem analitzar també ens cal posicionar-nos contra nosaltres mateixos tal

com som ara. És per això que a banda de la vaga general de 24 hores, que farem perquè cal i és necessària, no deixarem de desmuntar-nos com a «homes» fins que no quedi res del que en bona part avui som.

A la vaga general feminista i desmuntem-nos com a dominadors per esdevenir, finalment, lliures, tant com puguem.